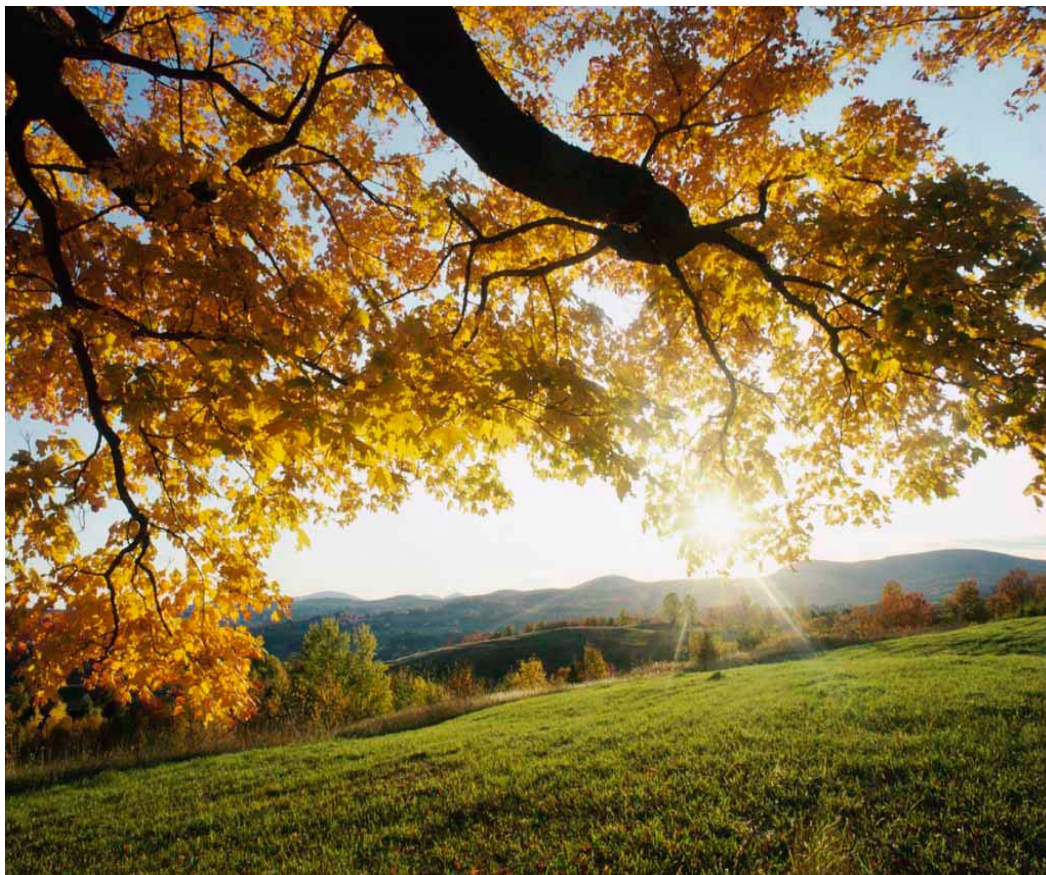

Nguyễn Khắc Phục

Yên Huyết

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Nguyễn Khắc Phục

Yến Huyết

Chương 1

Mùa cưới rộ lên ở Hàm Dương.

Thành phố bỗng trở nên vô cùng quyến rũ. Khắp nơi nhuộm đầy vẻ diễm tình, từ những làn sóng biển màu lục đến nụ cười của du khách. Giữa lúc đó, người ta đồn rầm lên chuyện “Ma Nữ” xuất hiện trên đảo Phu Thê, một hòn đảo nhỏ ở eo biển phía bắc thành phố, cách bờ khoảng hơn nghìn mét. Ngày nước ròng có thể lội ra đảo câu cá, mò trai vọp và cầu gai. Trên đảo, khách sạn Na-ga đang được xây dựng dở dang với những ngọn tháp mô phỏng kiểu tháp Chăm cổ. Đùng một cái, xảy ra những vụ bê bối trên công trường, việc thi công khách sạn phải đình chỉ...

Người ta quả quyết rằng, đêm nào cũng thấy một người đàn bà mặc áo trắng xoa tóc đi lại trên cái khách sạn bị bỏ hoang, đúng giờ tý, từ bốn ngọn tháp tối tăm cất lên tiếng than khóc rền rĩ, ai oán của những bóng ma. Rồi người đàn bà mặc áo trắng bay lên sân thượng, cười rú từng cơn hú gọi cuồng phong. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, tiếng gió hú, tiếng sóng biển gầm thét làm thành bản hòa tấu của đêm tối và chết chóc.

Ma Nữ là ai vậy?

Thực ra đó chỉ là một người đàn bà chạy trốn cái bầu không khí sống động của mùa cưới thành phố, đêm đêm lén lút đổ bộ lên đảo Phu Thê... Nàng không tới đây để ngắm trăng. Nàng cũng chẳng tìm kiếm cái gì ở đây. Nàng chỉ trở lại với cái thiên đường xa xưa, ngán ngủ, nguyên sơ và nồng nhiệt

của nàng. Mười tám tuổi, chỉ một đêm duy nhất tại thiên đường đó, nàng đã bước từ cuộc đời trinh nữ lên kiếp đàn bà. Để rồi cái thiên đường ấy bị bỏ hoang mãi mãi.

Nàng từ đâu đó trong thành phố, lặn lội ngược sông núi, băng qua rừng thông, rồi một mình một bóng, tiếp tục cuộc độc hành trong đêm. Nàng cười vô cớ trong lúc trèo từng bậc thang xoáy ốc lên đỉnh tháp. Ngọn tháp chưa kịp đúc mái, thành thử nàng gần như mặt đối mặt với khoảng không rợn người. Nàng vội tựa lưng vào vách bê-tông nhám lạnh để trấn tĩnh. Gió lộng lau khô những giọt mồ hôi đầm đìa trên mặt lúc nàng trèo lên tháp và bây giờ, nó lại rũ tung mớ tóc nàng.

Nàng rung mình nhìn xuống mặt biển hun hút, thảng thốt vì cảm giác kinh dị xâm chiếm tâm trí nàng. Nàng ngồi bệt xuống sàn tháp, lẩn trốn cái chiều sâu vừa hiện thể trong cặp mắt mở to chứa đựng nỗi chống chọi của mình.

Dưới chân nàng là vực thẳm vô định. Trên đầu nàng, bầu trời đêm vẫn vũ đầy hăm dọa... Mấy giây sau, nàng chậm rãi đứng dậy, mon men đến sát hàng lan can sắt tạm thời - cái giới hạn mong manh giữa nàng và khoảng trống. Gió thốc ngay vào mặt, bất giác nàng bấu chặt lấy lan can như sợ bị gió cuốn đi. Nàng cố dò dẫm tìm một điểm tựa nào đó cho đôi mắt nàng khỏi thất lạc trong bóng tối mịt mù. Càng khuya gió biển càng mạnh lên, thổi dạt đi ánh trăng vốn mỏng mảnh, yếu đuối. Trên mặt biển chỉ còn lại chút hơi quang nhỏ nhoi của đêm trăng ngà. Nàng lạnh, da mặt hứng gió quá lâu đã dại hẩn đi và mắt luôn cảm giác như buốt. Cái lạnh còn ngấm cả vào đôi mắt của nàng khiến chúng sáng lên thứ ánh sáng của khối chì bị chém sạt một góc...

Nỗi sợ hãi dần dà tiêu tan. Mắt nó, tâm hồn nàng càng trở nên trống rỗng như một đoàn va-gông phế thải nằm trên nhánh ray phụ của một ga xép.

Nàng không còn chủ ý nào rõ rệt. Mọi giác quan của nàng tạm thời tê liệt dưới ánh trăng, trong gió rét, nhưng tận cùng linh hồn nàng lay động một nỗi khát khao tự giải thoát. Nàng như một con chim sa xuống bãi lầy, đôi cánh mỏng của nó dính bùn bê bết, hai chân nó thì lại quá mảnh khảnh, không đủ sức lấy đà cho nó cất mình lên. Con chim đáng thương ấy thuộc loài yến huyết. Loài yến không nhả rãi ra làm tổ như những loài yến khác, mà đúc tổ bằng máu tự tim mình!

Trong ký ức của nàng, bao giờ hình ảnh Võ Dinh cũng hiện lên dịu dàng và khốc liệt...

Chương 2

Bao giờ Võ Dinh, ông chủ tịch thành phố Hàm Dương, cũng dành năm phút cuối cùng trong giờ làm việc, nhấp nháp một li trà thật nóng và ngắm thành phố lúc chiều tà. Trong năm phút ấy, anh đắm đắm hướng cái nhìn về phía hòn Phu Thê. Anh đâu có bận tâm đến cái vụ Na-ga Ho-ten đang nằm chình ỉnh trên đó, mặc dù chính nó làm anh khôn đồn. Cho đến giờ, anh vẫn chưa giải quyết xong hậu quả tai hại của vụ này. Anh run lên mỗi lần nghe ai đó nhắc đến vụ “Ma Nữ xuất hiện trên hòn Phu Thê”. Càng biết chắc Ma Nữ là ai, anh càng bất an. Anh luôn bị ám ảnh bởi một cuộc hò hẹn bí ẩn: đêm đêm nàng ra đó tìm anh, đúng hơn là tìm những dấu vết của anh. Trong lúc chính anh lại trốn chui trốn nhủi giữa những bức tường kiên cố và nỗi sợ hãi, tủi hổ.

Sóng nhấp nhô xanh, bóng nắng dịu dịu hắt lên làn ánh sáng thật mềm mại và xa vắng. Anh vừa ngây ngất tận hưởng một thứ khoái cảm cực kì dễ chịu, thậm chí còn hơi say sưa nữa, vừa bị day dứt vì cảm giác có tội. Anh chỉ dám chia sẻ điều ấy với nhà văn Cát Phủ, một tên bạn cũ từ thời hai người còn là sinh viên Viện đại học K. Nhưng Cát Phủ lại không mặn mà lắm với cái vụ tự phân tích tâm trạng phiên toái của Dinh, bảo bạn:

- Yến đang rất kẹt. Ngay như mình, một thằng xê-li-bat chả phải nuôi ai, ăn lương nhà nước, tem phiếu đảng hoàng, thỉnh thoảng còn có nhuận bút, trả nợ cơm áo cũng xỉnh vỉnh. Huống hồ Yến. Bố và anh trai đi cải tạo, mẹ ốm đau liên miên, một lũ em nheo nhóc. Bản thân thất nghiệp...

Nhà văn buộc anh phải quay về thực tại. Anh nói khê:

- Mình sắp phải ký lệnh tịch thu một số ngôi nhà, trong đó có nhà Yến!

Cát Phủ nhú mày:

- Phải, có những qui định gì đấy về việc tịch thu nhà của một số đối tượng... Thôi được, như vậy càng phải giúp Yến vào gấp Sài Gòn. Mình sẽ thuyết phục ông Tổng biên tập của mình ký hợp đồng tạm tuyển với nàng. Vô số việc... Yến có thể kiếm thêm tiền bằng cách nhận dịch những tài liệu kỹ thuật từ tiếng Pháp. Cậu thấy kế hoạch đó ổn không?

Anh đau nhói trong ngực. Cát Phủ quen biết nàng qua anh, cũng có thể giúp đỡ nàng một cách thiết thực. Còn anh đã yêu và chịu ơn nàng, lại mang một tấm mặt nạ lạnh lùng nhìn xuống cuộc đời nàng... Nhà văn lăm bằm, nhăn nhó búng mẩu thuốc lá đã tắt ngấm qua khuôn cửa sổ. Anh nín lặng nhìn ra

mặt biển đang chiều. Nàng đang lâm vào hoàn cảnh ngặt nghèo, anh vẫn bó tay ngồi im nhìn nàng gục ngã dần mòn dưới gánh nặng kia ư?

- Lẽ ra cậu không nên dây vào chính trị - Nhà văn nói.

- Sao vậy?

Anh ngạc nhiên trước nhận xét của bạn.

- Không biết. Mình chỉ biết thói đa cảm có hại cho cậu.

- Chẳng lẽ các cán bộ chính trị không được phép có cảm xúc?

- Tất nhiên là có, nhưng phải biết cách che giấu, thậm chí có người vì che giấu kĩ quá và lâu quá, làm cho những cảm xúc thật của họ chết ngạt luôn!

Nhà văn thở dài.

- Tôi sống và hành động theo hiến pháp và pháp luật.

Anh gượng gạo đùa che giấu sự bối rối. Nhà văn cười như mèo:

- Cậu còn nhiều dịp hô khẩu hiệu. Cậu nên nhớ rằng, tôi mới xuất hiện trên lãnh thổ của cậu chưa đầy một tuần lễ, đã biết vô khối chuyện hay ho về cậu và nàng. Mà lại từ những nguồn tin có thẩm quyền kia đây.

- Bí thư đặc khu ủy Hoàng Tuấn?

Anh nheo nheo mắt như để giảm bớt mức độ căng thẳng bên trong câu hỏi.

- Chúa ơi, ông ấy lúc nào cũng cười, nhưng hà tiện lời lẽ như một thầy trợ tế.

Cậu tin hay không tùy cậu. Chính ông ấy giới thiệu với tôi, cậu mới thực sự là nguyên mẫu “nhân vật thời đại” cho các nhà tiểu thuyết tìm hiểu, khám phá và xây dựng hình tượng “con người mới”!

- Nói tóm lại, cậu muốn tôi phải làm gì?

- Cậu làm cái gì mà một thằng đàn ông còn lương tri và tự trọng phải làm.

Chương 3

Mãi mãi chuyến du hành ấy bỗng bình trong ký ức xót xa của anh. Khi ấy, Võ Dinh còn là một sinh viên. Yến thật quyến rũ và dịu dàng so với những nữ sinh viên đồng hương của chàng. Nhưng phải chờ đến chuyến tàu chở khách chạy ven biển từ K. về Hàm Dương, chàng mới có cơ hội làm quen với nàng. Nhìn bề ngoài, những hành khách khác thềm thuồng và ghen tị, theo dõi cô cậu sinh viên vô tư lự ríu rít trò chuyện với nhau, phác ra những chương trình tuyệt hảo cho mùa hè đang chờ hai người ở Hàm Dương. Điều đó chỉ đúng với nàng. Nàng sẽ ăn mừng lễ sinh nhật lần thứ mười bảy của mình trong ngôi biệt thự xinh xắn, yên tĩnh của gia đình nàng. Chắc chắn sẽ rất nhiều hoa tươi, những lời chúc tụng ngọt ngào và những món quà bất ngờ... Nàng sẽ tận hưởng một mùa hè ra trò để báo thù cho những ngày ép xác trong thư viện, ngón ngấu hết trang này đến trang khác như “một mụ bò cái ngu xuẩn nhẩn nhục nhai rơm khô trong chuồng giữa lúc cỏ non mơn mơn trên cánh đồng”. Nàng hào hứng kể lễ và ngạc nhiên ngó vào bộ mặt đưa đám của anh:

- Anh làm sao vậy, nhớ bồ hả?

Anh giật mình kiểm cách nói dối:

- Rầu quá. Không biết có kiếm được người cần mướn gia sư không ?

Thực ra anh đang lo ngay ngáy vì số tài liệu bất hợp pháp mà anh có nhiệm vụ chuyển giao cho thành uỷ Hàm Dương. Mặc dù đã cẩn thận dùng lưới lam tách bìa các-tông của mấy cuốn tự điển, nhét số tài liệu ấy vào giữa rồi dán lại, anh vẫn chưa yên tâm. Biết đâu bọn an ninh sẽ khám phá ra mưu mẹo của anh khi lục soát gắt gao từng hành khách ở bến tàu?

Nàng hồn nhiên reo to:

- Tôi kiếm chỗ dạy kèm cho anh, chịu không?

- Ai vậy?

Anh lơ đãng hỏi lại. Nàng cười khoái chí:

- Ba tôi!

Suýt nữa anh phì cười. Tôi chưa kịp dạy kèm em cô, ba cô, ngài tỉnh phó nội an, đã hài lòng kèm tôi vô nhà lao. Nàng hiểu sai cái bộ mặt nhẩn nhó vì cố nhịn nụ cười mỉa mai của anh:

- Tôi nói thiệt. Hè nào tôi về, ông cũng kể tội thằng em kể sau tôi. Anh biết không, chính nó đã “tặng” ông vết sẹo vắt ngang trán. Ba tôi rất khoái săn bắn...

Đó là niềm say mê thứ hai của ba cô, lão khoái nhất trò săn đầu cộng sản.
Anh nghĩ thầm đầy ác cảm.

- Nhưng thằng em tôi chỉ khoái nhảy đầm, lê la ở các vũ trường. Chiều thứ bảy nào, ông cũng bắt nó ở nhà giúp ông đúc đạn chì, nhồi thuốc. Đã vậy, suốt ngày chúa nhật, ông lôi nó vô rừng, rúc bụi. Nó bèn nghĩ cách chống lại ông. Nó cố ý đúc một viên đạn sai quy cách. Dĩ nhiên, ông lãnh đủ. Viên đạn ấy đã làm toác nòng súng và một mảnh chì găm vô trán “nạn nhân”. Chỉ cần anh thắng được hàm thiếc, buộc nó vô khuôn phép, ông già tôi sẵn sàng chia đôi gia tài với anh.

Liếc nhìn gương mặt rạng rỡ, tươi trẻ của nàng, anh nói đùa trong lúc nãy ra ý định: mình sẽ “gửi” tài liệu cho ái nữ của ngài tỉnh phó nội an mang giùm.

- Lỡ tôi không ưng nửa gia tài mà đòi chia cái khác chịu không?

Nàng hất mặt, ranh mãnh đáp luôn:

- Với điều kiện, anh thắng được cương điều khiển cái vật người ta trả công cho anh!

- Chắc được. Anh mỉm cười, thản nhiên đề nghị: - Chút nữa phải gửi Yên mười cuốn tự điển. Thấy sách cũ, ham rẻ mua về xài dần, nhét đại vô xắc, nặng quá muốn bực chỉ luôn.

Nàng sốt sắng nhận lời, vẫn không quên nhắc lại:

- Dù sao anh cũng đến dự sinh nhật của tôi chứ?

- Đương nhiên, nếu được mời.

Anh trịnh trọng nghiêng đầu. Mặt nàng ửng hồng, một thoáng rung rất nhẹ phớt qua môi nàng:

- Mấy nàng văn khoa nhận xét: nếu anh không phải thành viên của một hội kín nào đó thì anh hẳn là tay đàn ông được đúc bằng thép?

Cười lạt thếch, anh tránh nhìn nàng:

- Còn Yên nghĩ sao?

- Bằng thép thì hơi quá. Nhưng mà...

Nàng thì thầm, đôi mắt rất đẹp đang thăm lại điệp màu với những làn sóng hoàng hôn.

- Anh có tin, một ngày kia mọi người sẽ hối hận vì đã ngu xuẩn chém giết, thù hận và làm khổ lẫn nhau?

Phải ghì mình lắm anh mới không gay gắt bảo nàng. Cô hãy mang điều ấy về cho ba cô trả lời. Biết đâu lão sẽ bớt khát máu hơn! Ngay sau đó, sự ngây thơ thành thật của nàng làm anh dịu đi đôi chút. Thậm chí anh còn thấy áy náy khi nhớ rằng, anh sắp biến nàng thành “một giao liên bất đắc dĩ”. Chắc lười, anh tự an ủi. Nhiệm vụ trên hết. Và lại, đây là lần đầu tiên và cũng sẽ là lần cuối cùng, mình “lợi dụng” một cô gái thiện chí, cả tin vì một mục đích chân chính.

Càng trò chuyện với nàng, anh càng ngạc nhiên tự hỏi. Tại sao một kẻ trở

cờ, phản bội kháng chiến, theo địch làm tới chức tỉnh phó nội an, lại có thể sinh ra một cô con gái tuyệt diệu như Yến?

Mọi chuyện đã diễn ra êm thấm. Tại một địa điểm bí mật, Dinh gặp và giao tài liệu cho Trần Việt, thành ủy viên trực tiếp lãnh đạo phong trào sinh viên, học sinh nội thành. Việt trầm ngâm nghe anh báo cáo tỉ mỉ về chuyển đi trên biển. Mắt chợt sáng lên, Việt gằn từng tiếng:

- Muốn bắt cọp thì phải vô hang cọp!

Anh hiểu Việt muốn nói gì, nhưng không hứng thú đi sâu vào đề tài ấy. Biết vậy, Việt cũng tế nhị chuyển qua hướng khác...

Chương 4

Dưới con mắt thiên hạ, anh có một tổ ấm hạnh phúc. Kiều Mi, vợ anh, cán bộ Ban tổ chức đặc khu uỷ, con gái của một cán bộ cao cấp. Cô con gái duy nhất của anh, Kiều Trang, đang học năm cuối phổ thông trung học. Bản thân anh được coi là một cán bộ trẻ đầy triển vọng. Chỉ có anh và Kiều Mi biết: họ là cặp vợ chồng “đồng sàng dị mộng”. Kiều Mi chủ động giúp anh bảo vệ cái vỏ bọc thích hợp với cương vị và những tiêu chuẩn đạo lý ràng buộc họ. Có lần, nửa đùa nửa thật, Kiều Mi bảo chồng:

- Trái tim anh thuộc về cô Yến, em biết. Nhưng sự nghiệp đòi anh trong tay em. Chừng nào anh còn thực hiện nghiêm chỉnh những cam kết ngầm của chúng ta, chừng ấy em và ba còn bảo vệ anh đến cùng!

Anh có thể nổi giận, tất nhiên. Nhưng sự thật là như vậy. Sự nửa vời là phương án tối ưu cho anh. Anh tự thú nhận. Vợ anh không bao giờ phải băn khoăn nghi ngại trường hợp anh bất thần “xé rào”. Nhiều đêm thức dậy bên vợ, anh bỗng thấy căm ghét và sợ sợ người đàn bà đã nhìn thấu tâm địa chồng. Tuy vậy, Kiều Mi cũng lặng lẽ tôn trọng những khoảnh khắc thư giãn thần kinh của anh. Chị biết, những lúc ấy, cùng lắm chồng chị có thể làm nổi một việc xem ra vô hại: gặm nhấm những hồi tưởng về tình yêu như một người uống thuốc an thần theo đúng chỉ dẫn của bác sĩ.

Càng về cuối chuyến du hành thơ mộng, sau khi đã nghĩ ra cách bảo vệ hữu hiệu số tài liệu mật, anh càng ngạc nhiên trước những khám phá thú vị của mình về người bạn gái đồng hành. Gương mặt nàng cân đối, dễ thương với đôi mắt mở to, sáng và nồng nhiệt. Cái duyên của nàng bộc lộ trong sự thông minh âm áp và giàu khả năng biểu cảm. Nàng hồn nhiên nhưng không hời hợt, nàng biết cách lắng đọng tâm tình mình để giao cảm với kẻ khác.

Cuộc đời anh có thể chẳng thay đổi vì những khám phá nói trên, nếu Trần Việt không báo cáo với thường vụ thành uỷ, về khả năng Võ Đình xâm nhập vào gia đình tên tỉnh phó nội an như một chàng gia sư. Phương án được chấp nhận. Nói lý mãi không thuyết phục được anh, Việt hỏi thẳng:

- Thú nhận đi, cậu sợ phải không?

Anh gật đầu dãn đo. Anh đã linh cảm, chỉ cần đến dự lễ sinh nhật của nàng thôi, anh sẽ yêu nàng. Tốt nhất, hãy coi như không có nàng trên đời này. Với một người hoạt động trong lòng địch, không có những mối quan hệ tình cảm phức tạp như vậy, cũng đã căng thẳng thần kinh lắm rồi. Anh thú nhận. Việt lắng nghe nhưng vẫn khẳng khái.

“Sợ nước thì không bao giờ biết bơi. Cậu phải nhào vô cuộc thử thách này để gột rửa bớt cái chất tiểu tư sản trong máu cậu. Cậu nên nhớ rằng, chỉ cần một mẩu tin cậu moi được từ những đứa con của tên tỉnh phó nội an, rất có thể sẽ hạn chế được khá nhiều những tổn thất của chúng ta. Còn Yến, nếu đúng như cậu nhận xét, một cô gái ngây thơ và nhân hậu, hãy cảm hoá, thuyết phục cô ấy đến với cuộc chiến đấu vì đại nghĩa của dân tộc. Lúc ấy, cái gì phải đến thì sẽ đến. Tại sao cậu lại chạy trốn?”.

Rốt cuộc, mệnh lệnh là mệnh lệnh. Trần Việt tuyên bố dứt khoát. Không có thời gian để trì hoãn và lùi bước. Cha nàng đang tung toàn bộ mạng lưới cảnh sát, an ninh, mật vụ đánh phá phong trào thành phố. Cần phải chặn đứng bàn tay tội ác của tên sát thủ hung hiểm.

Và mùa hè đang vùn vụt trôi qua... Chính nàng lại đến tìm anh. Da nàng đã kịp bắt nắng sau một tuần lễ phơi mình trên bãi biển cùng lũ em nghịch ngợm hiếu động. Anh ngây người ngắm nàng. Cô nữ sinh viên mảnh mai, nước da trắng hơi xanh đã biến mất, chỉ còn lại một thiếu nữ tràn trề sức sống, nụ cười lạnh lót trên đôi môi tươi tắn không biết đến mùi son, làn da nâu thẫm ánh lên mịn màng, gợi cảm giác ngọt ngào, thơm dịu. Anh không thể không thốt lên:

- Yến đẹp quá !

Nàng thích thú như một đứa trẻ được khen ngợi :

- Tụi em Yến cũng biểu vậy. Tụi nó thề sẽ bẻ gãy giò bất cứ gã đàn ông nào định mon men đến gần, bắt cóc chị Yến của chúng !

- Không trừ ngoại lệ?

Anh nhăn nhó hỏi lại.

- Anh khôn quá, chưa chi đã tự coi mình là một ngoại lệ!

Nàng cười dòn tan. Anh xốn xang để nguyên tiếng cười của nàng lấp lánh trong mắt anh. Anh vui lây niềm hân hoan không bọn chút tính toán của nàng:

- Ngồi xuống nào, uống chút gì nghe Yến?

Nàng không vội đáp, háo hức quan sát căn nhà trọ. Mạng nhện chăng đầy các góc nhà, một lớp bụi khá dày bám trên những đồ vật chưa cần dùng đến ngay, trừ bộ bàn ghế, giá sách đã được lau chùi bóng loáng... Nàng đột ngột tuyên bố:

- Sau khi biến cái “hang gấu” này thành một thư phòng thực sự, tụi mình sẽ uống cà phê và bàn công chuyện người lớn!

Bất chấp vẻ ngạc nhiên và sự phản đối của anh, nàng xăm xăm kiếm cây chổi dúi vào tay anh và tự nàng xách chiếc xô nhỏ ra vòi nước. Anh lật đật chạy theo:

- Yến, nghe tôi nói đã. Việc này làm lúc khác!

Nàng dịu dàng nhìn anh:

- Nếu anh coi Yến là bạn, hãy giúp Yến làm ngay một việc gì đó có ích cho anh.

Anh chịu thua, nàng vặn vòi nước xối xả, sủi bọt trong chiếc xô. Tự nhiên hai người tránh nhìn nhau. Anh lặng lẽ quay về phòng, thần thờ mắt một lúc không biết phải làm gì. Nàng đã kịp trấn tĩnh khi xách chiếc xô sóng sánh nước bước qua ngưỡng cửa:

- Trời đất, Yến tưởng anh quét hết trơn mạng nhện rồi?

Anh luống cuống buộc chổi vào đầu một chiếc sào dài. Nàng bỏ đôi xăng đan, xắn quần tới đầu gối, hăm hở cọ rửa sàn nhà. Họ vừa làm vừa trò chuyện huyên thuyên để che giấu những ý nghĩ bên trong của mỗi người. Có lẽ, anh đã kịp gây cho nàng một ấn tượng mạnh mẽ nào đó trên chuyến tàu chạy ven biển? Anh cố cắt nghĩa những gì đang xảy ra. Cũng có thể, như mọi cô gái đẹp khác, Yến thử nghiệm sức mạnh và quyền lực của mình trên những “con thỏ” tình cờ rơi vào tay nàng? Anh gạt ngay cái giả thuyết đáng buồn ấy ra khỏi tâm trí. Anh đâu phải người sành phân tích tâm lý phái yếu, nhưng anh tin vào trực giác. Nàng không đến đây, hăng hái cọ rửa sàn nhà để làm dáng với anh. Trời ơi, anh thậm chí trách mình vẽ rắn thêm chân. Nàng muốn làm một cái gì đấy có ích cho người mà nàng coi là bạn nàng. Nghĩ đến đây, anh hơi cụt hứng và bỗng thấy việc dọn dẹp nhà cửa hiện tại thật là vô duyên. Đường như đoán nhận được tâm trạng của anh, nàng vắt khô tấm bao bố lau nhà, cười cười hỏi:

- Yến hỏi thiệt, anh có khoái có thiệt nhiều bạn gái không?

Anh cần nhả đáp:

- Khoái cũng chẳng được. Tôi đúc bằng thép kia mà!

Nàng phì cười nhớ lại cuộc đối thoại trên tàu khách:

- Anh tin vậy hả?

- Thì chính Yến cũng đồng tình với nhận xét của mấy nàng văn khoa về tôi như vậy?

Anh đay lại không giấu nổi vẻ tiu nghỉu. Nàng nhếch môi, háy mắt nhìn anh:

- Nè, Yến có thể không mi-nhon bằng mấy nàng văn khoa của anh, nhưng không dễ dàng để anh qua mặt, sắm vai “người thép” đâu nghe?

Anh bật cười, chẳng còn lý do để u ám với nhau nữa. Điều tha quạ mỏ cả lão tinh phó nội an lẫn chiến tranh, những cuộc bố ráp và sự đối phó, đề phòng. Buổi sáng nay có gì đâu mà vạn sự tuyệt vời đến vậy. Anh phơi phới, muốn nói một câu thật âu yếm với nàng.

Bỗng khựng lại, mặt đất rung rinh bởi xích sắt của hàng đàn xe bọc thép nghiền xuống lòng đường. Và tiếng còi hú xé tan niềm tĩnh lặng mà buổi sáng vừa đem tới cho anh. Yến nhắm mắt:

- Ba Yến biểu, hồi này Việt Cộng làm dữ, tính gây sức ép buộc Huê Kỳ ngồi vô bàn hoà hội, lạng quạng ra đường dễ dính pla-xtic lắm!

Nghĩ cho cùng, Yên vẫn cứ là con gái của tên trùm mật vụ và khủng bố Hàm Dương. Anh cười lạt, khua cây chổi trong đám mạng nhện màu tro bầm .

Chương 5

Một số ít người biết rõ Yến và gia cảnh bi đát của nàng luôn luôn phải ngạc nhiên. Chưa bao giờ họ nghe tự miệng nàng thốt lên một lời than vãn, chán chường hay oán trách số phận. Nàng đặc biệt khó chịu khi một vị khách nào đó vào quán kê một li nước mía, cố ý trả tiền nhiều quá mức cần thiết như âm thầm bày tỏ sự đồng cảm (chính xác hơn, sự thương hại) với nàng. Nàng lễ độ nhưng kiên quyết, buộc khách thu hồi lại số tiền dư. Và nếu người ấy cố gắng thuyết phục:

- Đáng kể gì, thưa cô.

Nàng sẽ mỉm cười lạnh lẽo:

- Đã không “đáng kể” phỏng ông bỏ thí cho tôi ích lợi gì?

Ngay đến cha linh hồn của nàng cũng phản nản:

- Giá thỉnh thoảng con khóc chút đỉnh, cha sẽ hiểu con hơn!

Nàng từ tốn thưa:

- Chúa sẽ hiểu con, thưa cha!

- Đã đành vậy, nhưng nếu cha hiểu con thì mới giúp được con, làm cho sự hiệp thông giữa con và tình yêu của Người sẽ viên mãn hơn!

Nàng bật cười khe khẽ rồi chuyển nhanh thành tiếng ho khan để bào chữa cho tội bất kính của mình:

- Cha tha lỗi cho con. Được yêu nhiều thì phải bị đòi hỏi nhiều!

Vắng mặt cha và anh trai lớn, nàng trở thành chỗ dựa cho mẹ và lũ em nàng.

Bị đuổi khỏi chân bán sách trong cửa hàng Quốc văn thuộc Công ty phát hành sách thành phố, nàng hiểu rằng, không chóng thì chày, các em nàng cũng sẽ nhận được những quyết định tương tự. Nàng bàn với mẹ, bán nốt món nữ trang cuối cùng của nàng để tậu một xe nước mía. Mẹ nàng khóc, nghẹn ngào khuyên nàng:

- Con thử đến tìm anh Đình coi sao. Có thể anh sẽ giúp...

Nàng mỉm cười an ủi bà:

- Tất nhiên đến lúc cùng đường, con sẽ cầu cứu anh. Hiện thời chưa phải đã hết cách. Má yên tâm dưỡng bệnh...

Mẹ nàng biết nàng cố giấu bà một sự thực: Nàng sắp gục ngã dưới gánh nặng xoay xở lo miếng cơm cho tám miệng ăn, chạy đồ tiếp tế thăm nuôi cha và anh. Nàng kiên quyết không cho những đứa em nàng bỏ học. Đứa em kề sau nàng với sức vóc đàn ông, lẽ ra phải là trụ thủ đắc lực nhất của chị trong cuộc vật lộn sinh nhai, lại bắt đầu nghiện xì ke, thường xuyên về xúc trộm

gạo đi bán, lấy tiền chích thuốc. Nàng buộc phải ra lệnh cho các em lấp ổ khoá vào thùng gạo và canh chừng tên ăn hại này. Gã điên tiết, gây sự với chị gái:

- Bán nhà đi, chia đều tiền rồi mỗi đứa cuốn xéo một ngả!

Nàng không thèm nhìn gã, lạnh lùng đáp:

- Cậu đừng làm nhảm nữa. Người ta đang mở chiến dịch gom tất cả những tên nghiện xì ke, tập trung rồi đưa ra một hòn đảo biệt lập.

Gã gầm lên, túm lấy tay nàng:

- Tôi nói cho chị hay, chị không bán nhà lẹ lên, thằng Dinh sẽ ký lệnh tịch thu đấy!

Nàng giật dữ giật mạnh tay:

- Tôi cấm cậu nói với tôi về “người ta” như vậy. Còn chuyện tịch thu nhà thì đúng, cậu đừng tưởng...

- Tôi chẳng tưởng gì cả, - mắt gã đỏ ngầu, mười ngón tay nghêu ngoào tua tua những cái móng sắc đen đúa, cứa bần, bám mạnh vào cổ tay nàng. - Tôi sẽ giết cái thằng ăn cháo đá bát khốn khiếp ấy...

Nàng xây xẩm mặt mày, nổi phần hận bùng nổ biến nàng thành một người đàn bà hung dữ khác thường. Nàng hỏn hển đe dọa:

- Nếu mày không câm miệng...

Gã xì ke trong cơn kích động, cũng the thé gào lên:

- Đã rài dĩ rạc vừa thôi chứ... Nếu hồi đó tôi mách ba, chị ngủ với thằng gia sư của tôi, ba đã giết chị...

Nàng đã lao vào em trai nàng với tất cả sức mạnh của một con thú bị đuổi cùng đường. Gã khiếp đảm vùng chạy. Và từ đó, chẳng bao giờ những người còn lại trong gia đình nàng nghe phong thanh gì về gã. Đôi khi, nàng bắt gặp trong ánh mắt của mẹ nàng sự oán hận. Nàng bị kết tội vì việc em trai nàng bỏ nhà đi...

Và nàng đã đi thẳng đến nhà thờ vào một ngày “Chúa Nhật áo trắng”.

Nàng không thể chia sẻ với bất cứ ai, nỗi cô đơn cùng cực đang bóp nghẹt tim nàng. Nàng thì thầm kể cho “Người lạ mặt trên thập giá” về một thời đi không trở lại trong tình sử đời nàng.

Dinh đã đến với nàng trong cái đêm nàng bước lên thiên đường của tuổi mười tám. Được báo trước về sự có mặt của Dinh, cha mẹ nàng đón tiếp trang trọng nhưng không khách khí, thân mật nhưng chưa đến mức suồng sã, khiến anh không cảm thấy gò bó, mất tự nhiên. Anh sưng sốt. Lần thứ nhất tiếp xúc với “tên sát thủ” dưới cái lốt một người cha trong gia đình, anh kinh ngạc nhìn vết sẹo vắt ngang trán cha nàng (dấu vết còn lại sau trò đùa đạn tai quái của em trai nàng). Nó không hề làm gương mặt “sát thủ” thêm dữ dằn, ngược lại, có một cái gì đó hiền hiền, tội tội lúc “sát thủ” mỉm cười, dịu dàng nói đến đời sống các loài lan. Anh cố tìm kiếm một nét giả dối tinh vi

nào đó trong cử chỉ, lời ăn tiếng nói của kẻ đối diện. Nhưng vô ích. Anh phải tự thú nhận, cha nàng thành thực hơn anh trong buổi tiếp xúc đầu tiên.

“Yến và tôi có thể ngồi cả buổi ngắm những giò lan đang trổ bông. Mấy người biết rằng giống lan quý giá pha-lê-nô-si nhập nội từ Pa-ri với giá 500 đô la một giò, xưa kia vốn xuất xứ từ loại lan hài của cao nguyên phía nam nước ta. Thủa ấy, một người Pháp tên là Mar-xen Lơ Cu-pơ, sau nhiều năm lặn lội trong những cánh rừng nhiệt đới, đã khám phá ra loại địa lan kì diệu ấy với những chiếc lá cong như dáng mũi hài. Ông ta vui mừng mang nó về Pa-ri, lai ghép với một giống lan quý khác và đã thành công khác thường, tạo ra giống lan mới pha-lê-nô-psi. Quả thực, gọi nó là “đàn bướm đêm” cũng không quá lời. Rực rỡ và huyền hoặc. Chúa của các loài lan. Người Trung Hoa gọi nó là “hồ điệp lan”. Mơ ước lớn nhất của đời tôi là tự mình tìm được giống lan hài hiếm hoi, vô giá mà xưa kia Mar-xen Lơ Cu-pơ đã bắt gặp trong rừng. Đó mới là mục đích thực sự của mỗi chuyến săn bắn của tôi, kể cả những chuyến đi săn bằng trực thăng...”

Anh giật mình nhớ lại. Trần Việt có lần kể rằng, trong một chuyến đi săn bằng trực thăng, tên tinh phó nội an cùng bảy tùy tùng đã hạ sát năm chiến sĩ giải phóng đang tắm dưới suối. Sau đó chúng chở năm cái thi thể trần trụi về phơi giữa chợ Hàm Dương. Nếu người kể không phải Việt làm sao anh dám tin, kẻ đang say sưa nói về “đàn bướm đêm- Chúa của các loài lan” lại là tên sát nhân cuồng máu đến vậy.

May sao, nàng xuất hiện đúng lúc ấy, ríu rít yêu cầu cha nàng trả lại cho nàng, vị khách quý của lễ mừng sinh nhật. Cha nàng khoan thai lên tiếng: - Con cho ba thêm một phút để bàn công chuyện với anh Dinh. Tôi nghĩ rằng, - quay sang anh, ông ta điềm đạm nói tiếp, - một khi Yến kính trọng, quý mến ai thì người ấy có đủ thẩm quyền và tư cách nhận lấy từ cha Yến những tình cảm tương tự!

Anh hiểu, ông ta đã chấp nhận anh vào làm gia sư trong ngôi biệt thự quý tộc này. Hoặc nói theo kiểu Trần Việt, ông ta đã tự tay mở cửa cho “người thợ săn vào hang bắt cọp”.

Nàng thân ái khoác tay anh bước vào phòng khách lộng lẫy, nơi có mặt hầu hết trai thanh nữ tú trong giới thượng lưu Hàm Dương. Âm nhạc, hoa tươi, những bộ quần áo dạ hội, những mái tóc thơm dịu mùi nước hoa Sa-nen, những cánh tay trần ngọc ngà dưới ánh đèn mờ ảo... Và cuối cùng là những ngọn đèn cây lung linh trên chiếc bánh sinh nhật của nàng.

Nhưng nàng chưa kịp thổi tắt những ngọn đèn cây để mở đầu đêm thiêng liêng của nàng, cuộc pháo kích đã khởi sự. Thoạt đầu, chỉ nghe thấy tiếng ầm ĩ mơ hồ vọng tới từ những chân trời tăm tối nào đấy. Người ta dễ lẫn hiện tượng đó với dấu hiệu giông tố. Rồi đột nhiên, vòm trời thành phố rung chuyển dữ dội như sắp đổ sụp xuống bởi những tiếng gầm rú kéo theo những

vết lửa chói mắt xé toang màn đêm mỏng manh, tạm bợ che trên đầu mọi người. Chuỗi tiếng nổ vang dội làm vọt lên từ trong lòng nó những cột lửa khổng lồ, rọi sáng từng mảng phố.

Nhìn qua cửa sổ, anh thầm reo: A, quân mình đang pháo kích phi trường và quân cảng.

Đèn biệt thự vụt tắt. Khách khứa nháo nhào tuôn khỏi phòng, hoảng hốt chui vào chiếc hầm trú ẩn bê tông. Anh ngậy người trước cảnh tượng “bắn pháo hoa” bằng những loạt hoả tiễn 122 mi-li-mét của pháo binh giải phóng, quên luôn cả năng và những ngọn đèn cây run rẩy, rạp xuống mỗi lần cơn cuồng phong tràn tới.

Chỉ còn hai người. Nàng sợ hãi nhìn những ngọn đèn cây không phải do nàng thổi tắt, mà tắt lịm do cơn bão lửa kia.

“Dinh, hãy nói cho em biết. Tại sao lại như vậy?”

“Em nghĩ là có thể khác đi sao?”

Một câu hỏi đáp lại một câu hỏi. Nàng oà khóc, dụi mái tóc rối bung vào ngực anh. Anh dịu dàng cúi xuống hôn nàng, như trấn an, che chở cô gái yếu đuối trong đêm hoang tưởng: Những vết hoả tiễn đang lao đi trong bóng đêm, vạch ra những làn ranh bằng lửa giữa thực tại và giấc mơ.

Anh chợt nhớ, ở đâu đó người ta tiên cảm rằng, ngày mai bão tố và những cuộc cách mạng sẽ thổi gấm thét...

Chương 6

Bất chấp lời cảnh báo của các thầy thuốc: dùng thuốc muối chống lại chứng loét bao tử là một cách tự sát mọi rợ không thể chấp nhận được theo quan điểm y học hiện đại, anh vẫn lén lút bọc loại “độc dược” đó trong người. Mỗi khi cơn đau trỗi dậy, anh nhăn nhó uống thứ nước mằn mặn, tanh tanh đến lợm giọng, để vài phút sau, sung sướng ợ hơi, khoái trá một cách tội nghiệp. Dường như nỗi đau đớn đã bị hoà tan và thẩm nhiễm vào đau đó. Lắm lúc ngồi một mình, ngẫm nghĩ chán chê về mọi sự trên đời, anh bật cười. Ung thư dạ dày đâu chưa thấy, ít nhất thuốc muối cũng cho mình những khoái cảm chốc lát!

Nhưng anh lại không thể dùng thuốc muối để chống chọi với “Nó” trong những cơn ác mộng. “Nó” luôn luôn hiện ra sắc nét từng chi tiết như thể anh đang sống với chính “Nó” chứ không phải với hình ảnh của “Nó” đã biến dạng ít nhiều trong chiêm bao. Được lặp đi lặp lại quá nhiều lần, “Nó” càng trở nên sống động, bạo liệt buộc anh phải giáp mặt với “Nó” ngoài giấc ngủ. “Nó” là cái buổi chiều u ám anh vào bệnh viện thăm Hiên, Viện trưởng Viện kiểm sát thành phố, bệnh nhân bị u não...

Hiên là người đầu tiên phát hiện ra những dấu hiệu phạm tội của Ba Sinh - trạm trưởng Trạm thu mua vàng trên thị trấn Vạng Sa Ka, (theo tiếng Xi-tông, có nghĩa là thị trấn “Chồn ăn thịt người”), qua những đơn khiếu nại, tố cáo. Chị mau chóng triển khai công tác thẩm tra, xác minh vì tính chất nghiêm trọng khác thường của vụ này. Bản chất vụ án hiện ra với qui mô, tầm mức và những hậu quả đáng báo động khẩn cấp. Chính Hiên cũng bàng hoàng trước kết quả điều tra, lo lắng nói riêng với anh:

- Em phát hoảng thực sự anh ạ. Em không dám tin vô những con số khủng khiếp về khối lượng vàng mà Ba Sinh và đồng bọn bằng nhiều cách, ăn cắp của nhà nước. Sự nghiêm trọng không dừng lại ở đó, càng lần theo những dấu vết tội ác, em càng sững sờ. Vợ chồng Ba Sinh hầu như đã mua được, trực tiếp hoặc gián tiếp, một số nhân vật khá quan trọng, kể cả...- Chị trầm hấn giọng - Vợ anh và đương kim bí thư đặc khu!

Anh ngồi lặng đi. Ngột ngạt không chịu nổi. Chỉ mong Hiên đừng nói gì và hỏi gì thêm.

- Em biết, những gì đang chờ em chẳng hứa hẹn tốt lành nếu em đi tới cùng sự thật. Đôi lúc nghĩ đến con trai em, em cũng hơi ngán ngẫm, chùn bước. Nhưng khi dự đoán hậu quả của những tai hoạ nếu chúng ta làm ngơ cho tội

ác tiếp tục hoành hành mà không bị chặn đứng, trừng phạt thích đáng, em chọn lựa hành động quyết liệt. Anh biết không, vợ chồng Ba Sinh và đồng bọn đã phạm phải tội ác huỷ diệt nhân tính, phá vỡ sự hài hoà tối cần thiết giữa những lợi ích vật chất cụ thể với khả năng gìn giữ những giá trị văn hoá, tinh thần, làm đảo lộn nếp sống lành mạnh, cao thượng của những người Xi-tâng yêu tự do, trọng danh dự, tín nghĩa và chất phác. Chúng tàn ác và tham lam đến mức sục sạo, đào bới tất cả những thanh đàn đá vốn được giữ gìn hết sức thiêng liêng trong những hang động, lén lút đem xuống đồng bằng bán cho bọn săn đồ cổ. Chặt hạ bất cứ cây dó bầu nào lọt vô tầm mắt chúng để tìm trầm hương, kỳ nam, bắt chấp nguy cơ diệt chủng của loài cây quý, hiếm này. Những tội ác ấy của chúng gây nên nỗi căm phẫn có thể đẩy tới sự bùng nổ đáng sợ của những người Xi-tâng. Chúng lật nhào không thương tiếc những pho tượng nhà mồ, những hòn đá thiêng- tô tem, khai quật cả những ngôi đền cổ, xẻ hào khoét rãnh, đào hầm sâu hoắm, chỉ chút dọc theo những nguồn nước, chất củi to như núi thiêu đốt thứ đất chúng vừa sục bới rồi tưới nước lạnh để phân rã, tìm vàng...

Chị xúc động, mặt tái nhợt, mồ hôi ướt rịn trán.

- Nếu những người Xi-tâng phần nộ, mất bình tĩnh đến mức vũ trang bạo loạn, em cũng không ngạc nhiên lắm đâu.

Chị run rẩy nhìn anh.

Rồi Hiên lâm bệnh, khối u buộc chị phải vào bệnh viện. Người ta ra lệnh chuyển toàn bộ hồ sơ vụ án lên Viện kiểm sát đặc khu để... tổ chức một phiên họp “kiểm điểm nghiêm khắc những sai sót của đồng chí Ba Sinh: thiếu kinh nghiệm quản lý kinh tế, vô tình vi phạm một số quy chế hiện hành”.

Trong cuộc họp ấy, Ba Sinh vừa khóc vừa “thành khẩn” nhận khuyết điểm và xin nộp lại “sổ vàng thất thoát do mất cảnh giác với tiêu cực, thiếu kinh nghiệm quản lý”. Mọi người đã hoan hỉ tiếp nhận: Một đồng chí dũng cảm nhìn thẳng vào khuyết, nhược điểm của mình trên tinh thần đảng viên. Ba Sinh hứa hẹn, mọi người vỗ tay. Hoàng Tuấn kết luận: xử lý nội bộ! Nhất trí cao. Liên hoan mừng kết quả đấu tranh. Phê và tự phê. Và cố nhiên, mọi việc chìm vào quên lãng.

Bất thần, ông già Xi-tâng ngậm tẩu, khoác tấm đồ đỏ rực như máu, mắt sáng quắc, lưng lững bước vào văn phòng uỷ ban Hàm Dương chỉ để gần mấy tiếng:

- Nếu cách mạng không xử tội vợ chồng Ba Sinh và đồng bọn, tao sẽ xử theo luật Giàng!

Càng sờn gáy nhớ lại tiên cảm đáng sợ của Hiên. Bây giờ Hiên đang nằm chờ “người ta bỏ đôi sọ mình, khoét đi cái khối lầy nhầy những tế bào dị dạng” như chị nói đùa khi họ chia tay nhau.

Không. Phải làm cuộc đại phẫu thuật thanh toán những “khối u” trong đời sống hiện tại. Theo lý thuyết, cái thiện phải thắng cái ác, cái đẹp phải thắng cái xấu, cái mới phải thắng cái cũ. Cơ quan kiểm dịch đang báo động, nguồn nước cung cấp cho thành phố bị nhiễm khuẩn nghiêm trọng đến nỗi nhiều du khách nước ngoài từ chối các tua du lịch đến Hàm Dương. Dù sao người ta cũng có thể đo lường sự ô nhiễm này bằng các dụng cụ, máy móc và đối chiếu với những tiêu chuẩn vệ sinh cho phép. Nhưng thói đạo đức giả, bệnh cơ hội và tinh thần phản dân chủ đang bàng bạc khắp các ngóc ngách của đời sống, lại được tất cả mọi người tiếp nhận với một thái độ thờ ơ đáng kinh ngạc. Đường như người ta hy vọng có thể xây dựng một xã hội tốt đẹp theo cách chữa bệnh ung thư với những viên cảm sốt trẻ em.

Đầu óc, chân tay bải hoải, anh không tài nào hiểu nổi người ta viết những gì trong những xấp giấy pô-luya chi chít chữ nghĩa kia. Anh muốn khép chặt cửa phòng làm việc, nằm dài trên chiếc ghế mềm bọc vải giả da, buông thả toàn bộ cơ bắp, ý nghĩ để du hành trong cõi vô thức của riêng anh.

Sao lại “tê giác”?

Anh dụi mắt nhìn vào một bản thông báo. Với người khác, có lẽ hai chữ “tê giác” vừa thoáng hiện giữa những cụm từ khô khan quen thuộc của lối văn hành chính, chẳng gây ra ấn tượng nào đáng kể. Một mối với những suy tưởng nặng nề, hai chữ ấy lộ ra giữa chừng cơn thèm khát nghỉ ngơi của anh, bỗng mang một ý nghĩa đặc biệt gợi cảm.

Anh đã từng thực hiện luận án tốt nghiệp cử nhân văn chương ở Viện đại học K. với đề tài “Kịch phi lý và nỗi trạng Tê Giác của giới trẻ hiện đại”. Thật dễ hiểu khi chàng sinh viên khuynh tả mạt sát nhà viết kịch I-ô-ne-scô hết lời. Anh cho rằng, cái viễn cảnh bi quan về thân phận con người trong vở kịch “Những con tê giác”, là một sự thú nhận nỗi hoang mang triệt để của những trí thức Tây phương, trước khả năng cái nhân tính lạnh mạnh ngày càng suy kiệt khi mỗi cá thể đang thoái hoá xuống loài “tê giác”.

Anh đỏ mặt nhớ lại những lập luận hùng hổ của anh thời ấy. Và hiện tại, anh ngỡ ngàng một cách khoan khoái khi ghi nhận một thứ chủ nghĩa hiện thực nghiêm ngặt, trong nội dung bản “Điều lệ cấm săn bắn tê giác” số 39/CP ban hành ngày 05 tháng 01 năm 19...

Anh tin tưởng, cả người ký vào văn bản lẫn những kẻ có trách nhiệm thi hành điều lệ, đều chưa một lần nhìn thấy cái con vật đang bị đe dọa tuyệt chủng trên bán đảo Đông Dương.

Trong khi anh nhắm nháp “cảm xúc tê giác”, nàng tất tưởi vượt qua những đường phố tấp nập xe cộ. Mồ hôi đầm đìa mặt mũi, quần áo, nàng buộc phải vũng bước nếu không nàng sẽ bỏ dở ý định đến Ủy ban thành phố cầu cứu anh. Mẹ nàng ngất xỉu ngay khi đưa em trai gần út của nàng đang học lớp 12 bị bắt. Nghe cô em gái mếu máo báo tin, nàng ngồi im trong quán nước mía.

Ban đầu, nàng chẳng hiểu gì và đứng đưng như nghe chuyện kẻ khác. Chỉ đến lúc đạp xe về nhà, thấy mẹ nằm co quắp cứng đờ như một cái xác để mặc các con cạo gió, sách vở, đồ đạc vứt bừa trên sàn, nàng mới khóc.

Khóc chậm rãi không thành tiếng, nàng thấy cơ thể mình đang mủn ra, lả tả rớt xuống từng mảnh không có hình thù rõ rệt. Một cô em sụt sịt kể lể:

- Từ lúc thằng Nhí bị còng tay dẫn đi, má chẳng biết gì nữa. Tụi em khóc quá trời!

Mẹ nàng chỉ tỉnh lại khi nàng để mặc nước mắt trào ra dàn dụa tưới ướt mặt bà. Bà đăm đăm nhìn con thật lâu trước khi nói:

- Yén, con muốn làm gì thì làm, kể cả việc quỳ dưới chân ông Chủ tịch thành phố, mang thằng Nhí về đây cho má!

Nàng thê thảm rời khỏi giường mẹ, vì muốn cứu con trai, bà sẵn sàng bán rẻ niềm kiêu hãnh của mình. Nàng nghĩ thầm, tay mở nắp va li, lục tung mọi thứ, lấy ra một bộ đồ đã cũ nhưng được giặt sạch sẽ và xếp cẩn thận dưới đáy.

Nhìn mình mặc bộ đồ này, ngài thị trưởng sẽ hiểu. Mình đã biến vật chứng thiêng liêng thành dấu vết ô nhục của sự nhắc nhở và cầu xin.

Nàng hồi hộp theo dõi người thường trực quay số điện thoại nội bộ. Lạy Chúa, xin Người run rủi để anh ấy vắng mặt, hoặc tìm được một cơ nào đó từ chối cho con gặp!

Nàng bối rối cực độ. Đây là lần đầu tiên, nàng gặp lại anh sau gần ấy năm xa cách. Nàng không còn nhớ đêm cuối cùng hai người đã chia tay nhau như thế nào.

Với nàng, đó là cái đêm duy nhất mãi mãi đáng ghi nhớ. Cái đêm nàng hiến dâng trọn vẹn cho anh trong một khung cảnh và trạng huống kỳ ảo như có bàn tay sắp xếp của Đấng Thiêng Liêng Toàn Năng. Cái đêm mà nàng đã trút bỏ bộ quần áo hiện giờ đang mặc, mang tấm thân tinh khiết của một trinh nữ đi qua cây cầu Hoan Lạc, đến thẳng giáo đường Tình ái - nơi chàng gia sư của em trai nàng, giúp nàng triển nở bằng hết cái chất người lộng lẫy và giản dị, kiêu xa và gần gũi, bí ẩn và bộc bạch...

Buổi chiều hôm đó, trong lúc cùng lũ em hơn hờ chuẩn bị đồ ăn, thức uống, dụng cụ câu cá, lều trại cho chuyên picnic bằng ca-nô ra đảo Phu Thê, nàng kinh ngạc nhận ra ở anh một niềm vui khác thường. Nàng hỏi:

- Có cần phải cột đá vô lung anh để anh khỏi bay vù lên trời không?

- Không cần, một sợi tóc của em đủ làm việc đó.

Anh giật mình, đáp. Nửa thực nửa dối. Anh đã yêu nàng, nhưng niềm vui chiều nay lại có nguyên do khác... Sáng sớm, như thường lệ, anh thông thả bước vào một tiệm cà phê bình dân. Một người đàn ông trung niên dùng chiếc xe lam bên ngoài, lạng lẽ theo anh. Và họ chuyện trò tự nhiên với nhau

như những khách quen của cái quán này. Sau khi nhận được nội dung thật mà người tài xế thông báo qua những lời bóng gió, anh không giữ nổi vẻ thản nhiên được nữa. Anh có quyền sung sướng, hãnh diện vì kết quả công tác của anh. Thành ủy đánh giá cao tính xác thực của bản tin mà anh khôn khéo thu lượm, khai thác từ những người trong gia đình “sát thủ”. Tổ chức biểu dương thành tích của anh, nhưng cũng qua người liên lạc, nhắc anh phải đặc biệt thận trọng giữ mình trong hang ổ rắn độc.

Vào phút chót, cha và anh trai nàng không thể tham dự chuyến đi. Cha nàng trao toàn quyền chỉ huy bày sới cho chàng gia sư. Chút xíu nữa nàng nhảy cẫng lên, bá cổ cha hôn tới tấp để tỏ lòng biết ơn vô bờ bến.

Lũ trẻ háo hức chờ đợi giây phút đổ bộ lên hòn đảo thần tiên đang mỗi lúc đổi màu trong nắng mai. Anh cầm lái, nàng âu yếm ngả đầu trên vai anh, thì thào:

- Anh có biết bài hát “Xanh thật là xanh” không?

- Anh chưa bao giờ thuộc trọn vẹn một bài hát.

Anh nghiêng đầu, cọ má lên mái tóc xanh mượt của nàng.

- Giá như mặt trời bỗng nhiên biến mất, lũ trẻ không thấy gì nữa và em sẽ cắn nát môi anh như một con sói cái.

- Cẩn thận, tụi nó sẽ bảo vệ gã gia sư của chúng.

Anh vui vẻ hăm dọa, bỗng thềm được ôm ghì lấy nàng giữa biển. Nàng thì thào, mắt lim dim như một con mèo đang được vuốt ve:

- Anh có thấy ba em tuyệt vời không? Ngó bộ ông già có vẻ cung anh dễ sợ. Nàng ngược mắt nhìn anh. Nàng yêu anh và yêu kính cha nàng. Còn gì hạnh phúc hơn nếu người tình của nàng cũng nghĩ về cha nàng với thái độ như vậy?

Hiện tại, anh chỉ có thể căm thù cha nàng qua nhận thức gián tiếp. Thậm chí, theo mệnh lệnh, anh phải bám sát viên tỉnh phó nội an và nếu có dịp thuận tiện, phải giúp đỡ an ninh nội thành tiêu diệt kẻ đã bị Toà án cách mạng xử tử hình vắng mặt.

Anh bỗng cảm thấy xấu hổ. Đã đành anh có vô khối lí do để thanh minh cho việc anh phải trả lời lấp lửng để vừa làm vui lòng người yêu, vừa không vi phạm nguyên tắc bí mật. Trời ơi, dù thông minh và nhạy cảm, nàng vẫn không phát hiện ra mình đang lừa gạt nàng. Vì nàng yêu và tin tưởng mình tuyệt đối! Điều gì sẽ xảy ra khi nàng hiểu rằng, mình đã dối trá và sống hai mặt với nàng?

Anh run lên khi nhìn lên nàng. Nàng tin cậy nơi anh biết bao. Tin cậy từng ánh mắt, nụ cười anh trao ban cho nàng. Tim anh buốt lạnh, mình sẽ yêu cầu Trần Việt “ân xá” cho mình khỏi cái vai kịch hợp lý nhưng mọi rợ này.

Một chiếc tàu buôn đồ sộ tiến vào cảng tạo ra những làn sóng ép mạnh thành ca-nô, anh mừng rỡ quay vô lăng, mím chặt môi. Cơ hội vàng để tránh câu

hỏi nghiêm trọng của nàng, anh lái chiếc ca-nô lách qua những tảng đá nhấp nhô dưới chân đảo...

Đồng lửa trại đã tàn dần. Lũ trẻ ngủ mê mệt trong mấy túp lều vải sau những trò chơi tung búng, đầy lôi cuốn mà anh và nàng đứng đầu hai phe hăng hái tranh đua.

Sống hết mình trong thiên nhiên trong sạch, hoang dại, biển nồng nàn và gió ấm áp, cát óng ánh và ngọn lửa thơm nức mùi nhựa thông, làm sao nàng và anh không hoà với nhau thành một ?

Rời khỏi đám lều trại, họ đi tới bãi đá xanh phẳng lỳ nằm sát mép biển bàng bạc trong đêm gợn sóng. Anh và nàng ngồi bên nhau, nhìn vào bờ. Nàng đã thì thầm kể cho anh nghe chuyện cổ tích về hòn Phu Thê. Chuyện ấy ông ngoại nàng đã kể cho nàng nghe khi nàng còn bé xíu.

Kể xong, nàng kêu buồn ngủ. Và hai người nằm xuống bãi đá. Đột nhiên nàng nhòe dậy, hân hoan trút bỏ mọi vật che chắn thân xác nàng. Và anh đã quỳ xuống phiến đá, hôn lướt từ trán nàng, đến vành tai nhỏ nhắn và đôi môi ươn ướt của nàng...

Chương 7

Bây giờ, trong bộ đồ đầu chúng, mặt nàng trắng bệch đến nỗi anh sợ hãi lùi lại khi nàng bước vào phòng làm việc của chủ tịch thành phố.

Vẻ tang tóc toát ra không che giấu hết niềm xúc động sâu xa trong ánh mắt hơi loé sáng và giọng nói run run của nàng. Đột ngột quá, anh chưa nhận ra ý nghĩa của việc nàng đến gặp anh trong bộ đồ ấy.

- Ông hiểu cho tôi, tôi không còn cách nào khác...

Nàng không cố ý, nhưng tiếng nói của nàng gợi lên một sự nhắc nhở mỉa mai và tàn khốc. Anh rối trí, thực hiện những cử chỉ vô nghĩa. Lẽ ra mời nàng ngồi, anh lại loay hoay sắp xếp những thứ vốn đang ở đúng chỗ của chúng trên bàn. Nếu nàng khóc lóc, oán trách hoặc ngã vào vòng tay của anh, có lẽ anh dễ dàng trấn tĩnh hơn. Nhưng nàng cứ búi lấy mép bàn, đứng thông ra với bộ mặt bỗng trở nên xấu xí, già xạm. Anh run lên, giọng nghẹn lại:

- Ngồi xuống đi, đã lâu quá rồi... Yến, không ngờ...

Tiếng chân đầu đó se sẽ trên hành lang. Bắt gặp cái nhìn lo lắng của anh hướng ra phía ấy, nàng lạnh toát, những đốm sáng li ti vừa ngời lên tắt ngấm trong mắt nàng. Thất vọng nào nê, nàng rời xa mép bàn, ngập ngừng nói khẽ khi biết rằng, anh đã quên “cái đêm ấy”.

- Tôi không nên đến mới phải. Xin ông chủ tịch tha lỗi!

- Không, không có gì hết. Yến ngồi xuống đi, bao nhiêu chuyện đã xảy ra. Lẽ ra thì...

Anh luống cuống nói liên một hơi, cố đè nén nỗi tủi hổ tràn ngập tim anh. Tệ hại hơn, thoáng thấy Yến, mình đã tính mở toang tất cả những cánh cửa và sẽ nói thật to để mọi người xung quanh hiểu rằng, giữa mình và Yến chẳng có gì lén lút, mờ ám. Thật là nhục nhã và hèn hạ. Anh vừa tự nguyện rửa mình vừa lấm lét nhìn nàng.

Trời ơi, mày chết khiếp vì nàng đang lừng lững giữa văn phòng Ủy ban, đối mặt với ông chủ tịch.

Mày còn nhớ cái đêm vô cùng căng thẳng ở nhà bác sĩ Kim không? Toàn bộ các đồng chí trong đường dây X - 6 đã bị bắt, trừ mày gặp hên được ẩn nấp trong hầm bí mật đằng sau bức tường hai ngăn mà vợ chồng bác sĩ mạo hiểm xây dựng cho mày. Khắp nơi trong thành phố đầy rẫy an ninh, mật vụ, chỉ chít những trạm gác ngặt nghèo, xe bọc thép chở những tốp lính tuần tra liên tục ngày đêm, làm sao mày vượt nổi lớp lớp vòng vây để lên căn cứ Hoàng

Long theo lệnh triệu tập khẩn cấp của đặc khu uỷ?

Mày đã nghĩ đến nàng. Phải, chính nàng chứ không ai khác, nhận một cú điện thoại bóng gió của bác sĩ Kim từ bệnh viện, đã liều mạng lái chiếc xe riêng của cha nàng đến tận nhà ông. Ngay trong đêm đó, nàng đã chờ mày ra khỏi cái thành phố đang lên cơn sốt khủng khiếp... Lúc ấy, nàng đã biết thực sự mày là ai và mục đích của mày khi nhận lời dạy kèm em trai nàng. Nàng đâu có bận tâm về những điều ấy, thậm chí nàng không sử dụng cả cái quyền oán ghét, khinh bỉ mày khi mày lợi dụng nàng, nàng đã trao cho mày tình yêu, và mày đáp lại bằng một tấm mặt nạ.

Nàng chỉ nói thật giản dị khi dừng xe giữa nẻo đường hoang vắng cho mày xuống:

- Cái gì của Xê-da phải trả cho Xê-da. Chúc thượng lộ bình an!

Anh bồn chồn không yên dưới cái nhìn chăm chú, chậm chạp của nàng.

Nàng thầm quyết định. Tóc Đình bạc quá sớm hai bên mang tai. Chắc Đình sống cũng không dễ dàng gì. Thôi đừng bắt anh ấy mạo hiểm giúp mình cứu thằng Nhí. Nàng chậm rãi quay lưng. Anh lấp bấp:

- YẾN, tôi chưa hiểu...

Nếu anh đủ can đảm ra lệnh hoặc giữ tay nàng, kéo lại, hẳn Yến sẽ kể bằng hết mọi sự và cầu xin anh giúp đỡ. Nhưng chuông điện thoại đã đổ hồi. Anh giật mình nhìn vào chiếc ống nói màu đen. Nàng lão đảo bước ra hành lang. Anh mơ hồ nghe người bên kia dây nói nhắc đến chương trình tiếp khách chiều nay của anh...

Yến Huyết

Chương 8

Buổi trưa, Kiều Mi lúi húi xào nấu trong bếp. Kiều Trang vừa đi học về, ranh mãnh hỏi bố:

- Con có chuyện này hay lắm, ba chịu gì con mới “bật mí”?

Anh cau có bảo:

- Để ba yên, Trang!

Cô bé nguýt bố:

- Ba không chịu, con mách má!

- Nhiều chuyện thật, thôi kể đi.

Anh đầu dụi. Trang thì thầm:

- Cô chủ tiệm nước mía Xuân Yên là bồ cũ của ba phải không?

- Nói bậy nào.

Anh sửng sốt gắt. Trang cười toét miệng:

- Đừng sợ, má không biết đâu. Ai chả có bồ cũ!

Cô bé tìm cách an ủi. Tụi bạn con biểu vậy. Thăng Nhí, em cô Yến, bạn học cùng lớp với con, mới bị công an vô tận nhà xịch tay... Cả trường xôn xao dữ lắm. Ba không biết thiệt hờ ba?

Anh bàng hoàng chột hiểu. Chắc Yến đến gặp anh vì chuyện ấy. Tuần trước, bạn đi công tác cơ sở, anh không dự cuộc họp giữa thường trực thành uỷ và Ban nội chính đặc khu, về chỉ nghe thông báo: Công an đã có kế hoạch phá án vụ A-74. Một số thanh thiếu niên trong thành phố do kẻ đứng sau giật dây, nhen nhóm tổ chức phản động, bí mật viết khẩu hiệu, rải truyền đơn chống chế độ... Anh không ngờ em nàng lại dính vào vụ này.

Sáng nay, bằng một phương pháp hết sức khéo léo, Kiều Mi đã biết chuyện Yến đến gặp chồng mình tại Uỷ ban. Bây giờ, thấy anh trệu trạo nhai cơm, chị vẫn bình thản hỏi chồng:

- Anh làm sao vậy? Mặt bằng cho nhà máy sản xuất pher-mơ-tuya gặp rắc rối phải không?

Anh mau mắn gạt đầu. Kiều Mi cười nửa miệng, gấp thêm đồ ăn vào chén anh:

- Rồi đâu vô đấy cả, mắc chi rầu rĩ, đồng chí “thị trưởng”?

Anh chột dạ nhìn vợ. Kiều Mi đặc biệt nhạy cảm trong chuyện này...

Chương 9

Cát Phủ nhấp nhồm trên ghế, chỉ mong cuộc họp sớm kết thúc. Anh ngứa ngáy, cần phải kể ngay chuyện này với Dinh. Cát Phủ đã đến chợ Chồm Hồm, ghé vào tiệm nước mía gặp Yến. Nàng mừng rỡ nhận ra người bạn cũ từ hồi sinh viên. Nhà văn và cô chủ tiệm nước mía chuyện trò khá thân tình. Cát Phủ kể vắn tắt về mình bằng lối tự điều cốt. Không một lời đả động đến Võ Dinh. Nhà văn ngó ý muốn Yến chuyển vào Sài Gòn... Nàng cảm động, chăm chú nghe Cát Phủ phác họa kế hoạch ký hợp đồng tạm tuyển và dịch sách tài liệu kỹ thuật. Nàng đáp thành thực:

- Cảm ơn anh nhiều lắm, Yến không dám mong gì hơn. Nàng hơi nhú trán. Anh cảm phiền, có lẽ phải thư thư một vài tuần Yến mới vô được. Yến đang còn kẹt chuyện gia đình.

- Nếu có thể, nói cho tôi nghe chuyện kẹt của Yến!

Nhà văn khấn khoản. Nàng im lặng một lúc rồi đáp:

- Chẳng giấu gì anh, thằng em Yến mới bị bắt, sắp tới người ta đưa nó ra xử. Yến muốn biết sự thể ra sao mới quyết định được việc khác!

Cát Phủ ngơ ngác, anh chưa biết chuyện buồn này của Yến.

Nhà văn chăm chăm nhìn lên chỗ Dinh đang nhấn nhó khổ sở. Mình mới chân ướt chân ráo nhào vô cũng đã cảm thấy ở đây có một cái gì đó đang âm ỉ chỉ chờ dịp bột phát. Chẳng thế, một lần nói chuyện với mình và Dinh, ông Việt, thường vụ đặc khu uỷ, bí thư thành uỷ Hàm Dương đã thốt lên:

- Sự thắng lợi nửa vời còn tệ hơn cả thất bại. Nó chỉ có khả năng vuốt ve lòng tự ái, làm nảy sinh những ảo tưởng, kích thích máu phiêu lưu. Một tính cách nửa vời cũng nguy hiểm không kém, nó mài mòn nhân cách và nghị lực, tiêu hao khả năng phát triển tự do của mỗi chúng ta...

Dinh bóp chặt quai hàm như không cho nỗi đau lan ra khắp đầu. Mỗi lần định há miệng, không khí lại lùa vào kẽ chân răng đau buốt. Cái răng hàm tai quái như muốn trồi lên kéo theo nỗi nhức nhối tận xương tủy. Anh đâm ra cáu kỉnh với Khuê, trưởng Ban kinh tế mới thành phố khi ông này lên án đám thư lại biếng nhác, ngu dốt. Chửi rửa vừa thôi, vô trọng tâm đi. Anh lâu bầu trong miệng. Khuê hăm hăm nói tiếp gì đó... Chiếc răng sâu như một mũi dùi thép cắm ngấp vào những đầu mối thần kinh nhạy cảm nhất làm anh đau toé đom đóm mắt.

Tan họp, anh hấp tấp lao ra sân quên cả chờ nhà văn. Cát Phủ nghĩ thầm, cậu ta đang đau răng. Thôi, mai kể chuyện nàng cũng chưa muộn.

Dinh bảo người lái xe đưa mình đến thẳng nhà riêng bác sĩ Kim. Bà vợ ông là nha sĩ nổi tiếng mát tay nhất Hàm Dương. Xe vừa dừng lại trước cổng, anh vội vã dặn:

- Dừng đợi tôi!

Rồi vội vã bấm chuông. Bác sĩ Kim mở cổng, nhìn nét mặt thiếu ngủ và bàn tay bung quai hàm của anh, hiểu ngay cơ sự:

- Vô đi, bà ấy đang coi sách!

Anh thở phào theo ông vào nhà. Vị cứu tinh của anh thả cuốn sách đang đọc xuống đi-văng, dịu dàng bảo anh:

- Xin mời!

Anh theo bà vào phòng chữa răng. Bây giờ thả người dài theo chiếc ghế bành êm ái, anh không cần phải đè nén nỗi đau nữa. Thấp thoáng dưới ánh điện, anh nhìn thấy mái tóc bạc quá nửa và đôi mắt ấm áp của bà. Anh giống hết một đứa trẻ dưới bàn tay nựng nọt, vỗ về của người mẹ. Những ngón tay thon nhỏ, mềm mại của bà chạm nhẹ vào mặt anh làm cơn đau giảm đi rõ rệt. Bà dịu dàng khuyên:

- Phải nhổ thôi. Viêm tủy chân răng, để lâu sợ lây sang những chiếc khác.

Ráng chút xíu, há miệng ra nghe...

Anh ngoan ngoãn làm theo. Bà tẩm thuốc giảm đau vào một miếng gạc nhỏ, khéo léo dùng panh gấp đặt lên chỗ răng sâu của anh. Anh rùng mình, hơi ớn lạnh, tê tê rồi cảm thấy hết đau. Anh khoan khoái trở lại phòng khách trong lúc bà rửa tay. Viên bác sĩ thần kinh không cho anh yên:

- Người ta đồn, sắp đưa nhóm thanh, thiếu niên rải truyền đơn, viết khẩu hiệu bậy bạ ra xử. Có đúng không anh Dinh?

Anh bối rối gật đầu. Bà nha sĩ thờ dài:

- Nhìn cô Yên thiệt tội, người già đánh, tai hoạ liên tiếp giáng xuống...

Ông chồng khế hùm trong cổ, bà vợ ngưng nửa chừng. Miệng đắng ngắt, anh tê tái nhìn vào góc phòng, phía sau bức tường ấy còn nguyên chiếc công sự mật anh đã từng nung nấu những năm tháng ác liệt nhất. Lúc ấy vợ chồng bác sĩ Kim đã đem cả mạng sống của một gia đình ra che chở cho anh. Hôm nay, họ có quyền đòi hỏi nơi anh một sự thành thật không?

- Kẹt quá, tên cầm đầu đã trốn thoát, chỉ có lũ trẻ bị kích động, xúi giục bị mắc cạn!

- Có gì mà kẹt. - Vị bác sĩ nôn nóng kêu lên. - Tội đến đâu xử tới đó, dù sao chúng cũng là những đứa trẻ ngốc nghếch, manh động. Giờ thiệt cao nhưng đánh khề thôi.

Nhớ lại hướng chỉ đạo vụ án của đặc khu ủy, anh cười thảm hại:

- Nhưng có người không muốn thừa nhận sự bất lực của mình khi để tên cầm đầu biến mất. Họ sẽ vớ lấy một kẻ nào đó dễ chịu nhất trong bọn trẻ để “thưởng” mức án lẽ ra phải tặng cho tên chủ mưu đã cao chạy xa bay.

Đang cầm chung trà trên tay, bác sĩ run rẩy làm sóng sánh nước ra ngoài, giọng đau khổ:

- Thất đức quá, vậy thì cậu em trai Yên lãnh đủ. Con của tỉnh phó nội an kia mà, kêu trời không thấu! Anh phải lên tiếng, không thể dầy xéo lên pháp luật và lương tâm con người như vậy được!

Anh cúi gầm mặt. Bà nha sĩ vội giật nhẹ ống tay áo chồng:

- Khuya rồi mình, để anh Dinh về nghỉ!

Chưa hết xúc động, vị bác sĩ già uể oải đứng dậy tiễn anh ra cổng. Gương mặt ông chỉ dịu đi khi anh xiết chặt tay ông:

- Bác sĩ yên tâm, sẽ không phải một người lên tiếng!

Biển đêm thâm thì thứ âm thanh thích hợp cho con người đào sâu nỗi khắc khoải, niềm ưu tư trong tâm thức vắng lặng. Anh tự hỏi. Mình có thể xử sự giản dị và cao thượng như vợ chồng vị bác sĩ ngoài Đảng kia không? Vật vã với cơn ác mộng quái đản còn dễ chịu hơn là lặng đi, nhớ lại từng chi tiết xác thực trong đêm chia tay cuối cùng hồi Mậu Thân.

Khi cỗ xe còn lăn quẩn trong thành phố, bao nhiêu tâm trí của anh và nàng dồn hết cho việc tính toán mưu mẹo đối phó với các cuộc tuần tra, lục soát giấy tờ, vừa ra khỏi vòng vây chết chóc, họ trở trọi và trở nên xa lạ với nhau kinh khủng. Nỗi đau khổ xé lòng của người tình sắp phải xa người tình trong một cuộc chiến tranh không biết bao giờ kết thúc, đã không hề xuất hiện để cuộc chia ly ướt đầm nước mắt, cuống quýt những nụ hôn bỏng môi trong tiếng nức nở hén hò, thề thốt.

Chương 10

Mệt mỏi, rã rời, anh loay hoay mở khoá cổng. Kiều Mi tỉnh ngủ dễ dàng, bình thản ngồi dậy vắn tóc và che miệng ngáp.

- Em tưởng anh ngủ lại với ông nhà văn gì ấy?

Cảm giác bức bối quay lại cùng cơn nhức răng. Anh im lặng với tay lên mắc áo lấy bộ pi-ja-ma rộng thùng thình. Cô ấy dự biết, mình không có thói quen ngủ lang. Chì chiết, cay nghiệt nhau làm gì thế không biết? Anh gượng đáp:

- Hẹn xong, anh đến chỗ vợ chồng bác sĩ Kim nhờ coi cái răng sâu.

Anh rùng mình, nước trà lạnh buốt làm cái răng sâu nhói lên trong miệng.

Cô không hít hà trước mặt vợ, anh ngồi im. Chị vui vẻ liếc chồng:

- Ông già gọi điện vô muốn nói chuyện với anh.

Dinh nhủ thầm. A, vợ tôi đang chờ tôi tỏ vẻ đon đả khi nghe đến ông bố vợ đầy uy quyền. Xin lỗi, cái răng sâu buộc tôi phải dè dặt, há miệng to, nó giật mạnh, đau muốn sái cả quai hàm.

- Ba nói chuyện gì vậy em?

- Ông già biểu, anh phải sang Đức chữa cho dứt bệnh bao tử.

Bực bội, anh quyết định khơi mào cho một đề tài dễ gây bùng nổ mỗi lần vợ chồng anh đụng tới.

- Nhưng còn việc xin duyệt luận chứng “Công trình Hoàng Long”.

Anh chưng hửng khi Kiều Mi thích thú gật đầu:

- Phải đó, duyệt luận chứng rồi anh sang Đức, càng tuyệt vời. Em nói thiệt, anh đừng dính vô chuyện Ba Sinh!

- Sao vậy?

- Anh đừng giả đồ ngớ ngẩn nữa. Ba Sinh là em ông Hoàng Tuấn. Đưa Ba Sinh ra toà khác gì tát vô mặt bí thư đặc khu uỷ?

- Ba Sinh đã gây nên những tội ác không tha thứ được!

- Vụ Ba Sinh là chuyện vặt so với việc tổ chức dự kiến cơ cấu đưa Hoàng Tuấn vô trung ương khoá tới?

- Ai vô trung ương cũng không có quyền bắt thẳng lột bao tử thức trắng đêm.

Chán không muốn đôi co với vợ, anh quyết định hưu chiến. Giọng Kiều Mi vẫn rắn đanh:

- Vụ Ba Sinh xử lý nội bộ, Hoàng Tuấn sẽ vô trung ương rồi nhận công tác mới. Anh lên làm bí thư đặc khu uỷ thay Hoàng Tuấn, đợi hội nghị giữa nhiệm kì bổ sung vô trung ương!

- Nghĩ rồi hãy nói. Thôi ngủ đi.

Kiều Mi không vừa:

- Đây là ý kiến của ba em. Ông Việt muốn gây sự gì với Hoàng Tuấn mặc ông, anh phải đứng ngoài cuộc!

Thầy kệ, anh nhủ thầm. Tốt nhất là đừng tranh cãi với cô vợ ghê gớm của mình. Thói quen mỗi người ngủ một giường (trừ lúc gần gũi sinh lý) rất tiện lợi cho anh những đêm trằn trọc, nghĩ ngợi, day trở. Còn hai tiếng nữa trời sáng, anh nằm chong mắt...

Chợt gương mặt Hoàng Tuấn hiện ra với anh trong cơn thao thức.

Hoàng Tuấn gật đầu, cười khẽ khàng. Tiếng cười không màu sắc, không cảm xúc, chỉ thuần túy là một phản ứng có tính chiến thuật. Anh bỗng ngài ngại, áy náy trước gương mặt cân đối với những đường nét biểu hiện sự sắc sảo, nghị lực vững chãi toát ra từ vàng trán, cánh mũi thẳng, nở rộng và cái cằm vuông vức của Hoàng Tuấn. Anh trở nên thiếu tự tin khi đối diện với người lãnh đạo đây bản lĩnh của mình.

“Nói chung, tôi hết sức ủng hộ khả năng sáng tạo, đổi mới tư duy và tính chiến đấu của đồng chí Dinh. Nhưng vụ Ba Sinh xử lý nội bộ là thấu tình đạt lý...”

Bản nhạc tập thể dục buổi sáng đã vang lên...

Cát Phủ đã chờ sẵn ở Văn phòng. Anh bối rối chào, xin lỗi chuyện tối qua hấp tấp bỏ đi vì cái răng quá ác. Cát Phủ buồn rầu thuật lại cuộc đối thoại với Yên. Anh thảng thốt với ý nghĩ vừa loé lên. Kiều Mi và ông bố vợ của anh không muốn anh có mặt tại Hàm Dương trong thời gian toà xử em trai nàng. Họ thừa lý do để lo ngại. Họ đang làm mọi cách để “bảo vệ” chồng và con rể của họ!

Anh bỗng bung mặt như bị cơn nhức răng hành hạ. Không, anh phải hành động đúng như lời kêu gọi của vị bác sĩ ngoài Đảng.

“Anh phải lên tiếng, không thể dầy xéo lên luật pháp và lương tri con người như vậy!”.

(Báo Văn nghệ)

HẾT

Nguồn:

Người đăng: mọt sách

Thời gian: 07/08/2004 3:16:28 CH